ellada, kuida teie siin näete, et mul ühhesugi asjast pudo ei olle, waid kõiki küllalt on. Agga se on siin jures üks immelik asi, et se willunud wiis, weel tänna päewani mo melest armas on ja mind wäggise wälja kisub kerjama. Igga päew lähhän omma, selle tarbis üritud kambri, wõttan rided mahha, pannen sandi kaltsud selga, wõttan luuda kätte, lähhän omma wanna paiga peale ulitsad pühkima. Kui paar tundi omma tööd ollen teinud ja ka rahha sanud, siis lähhän jälle kojo, sõõn, joon ja maggan ennast wälja.

Se olli nüüd minno immelik mõtte ja tõssine ello luggo. Ollekssin ma ahne olnud ja sedda kõik wasto wõtnud, mis mulle essi otsas pakkuti, siis ei olleks ma ommeti mitte ni paljo korjanud, kui nüüd, sest innimesed ei piddanud mind mitte ahneks, waid waeseks ja andsid kõik, kes mõda läksid ja neid olli mõnne päewa ehk ennamiste igga pääw 10 tuhhande kaupa.

Kül wahhest on üks innimene
Siin ilma ellus immeline,
Et omma au siin warjul' hoiab
Ja kerjates seal rahha nõuab
Ni rohkest, et ta ello sees
Weel pärrast on ka rikkas mees!
Üks koppik aitas ikka teist,
Et wimaks said siis rublad neist,
Mis mõnned aead olli ta
Seal wõtnud kokko korjada.
Ja pärrast, kui jo kül on kä,
Ei olnud temmal siiski hä,
Waid katkend sandi kue sees
Läks kerjas weel, kui waene mees.
Se olli nüüd se willund wiis,
Kus sisse ahnus wimaks wiis.
Kes ennast arwab õigeks nüüd,
Se mõistko tale tänna süüd!

Kassi-mold.

Ühhes küllas, nimmega — agga ei, miks pärrast pahha asja jures head nimmetada. — Ühhes küllas ellas talloperremees, kes om-